

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШАЛЕ.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сардник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcelangasse 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

ПРВА ОДСЛАНИЦА НА ПРВУ ПОСЛАНИЦУ.

Cur te (или боље рећи: кургала те) pastorem esse facis, cum sis ovis?
(Quinisextum concilium oecumenicum in suo LXIV canone de relatione inter hierachiam et fideles.)

Пуно речи и пуно цитата, —
Од довратка не виде се врата;
Од бусија не види се шумља;
Од мудрања не види се умља;
Од трзања не види се мира;
Од блејања не чујем пастира.
Бог би знао од куд све не црпи, —
А артија све то лепо трпи.

Ко прочита види празна дата,
Стари пос'о млада адвоката:
Види да су ти „разлози тврди“
С оног краја, од куд риба смрди.
Види трулеж, ал не види лека
— Само црне коцке врх себека.

Посланица „племенита“ Рада! —
Али како — ен' о на ка рада;
На кара да, то је име право, —
Емиљане, боље да си спав'о!
Кренио би с' можда где у трави, —
'вако си се подер'о на јави.

Богослове, издају те труди,
Протосинче, провиде те људи,
Брзоплете, кидљиве ти нити,
Стрмолете, знамо куд ти с' хити.
Мреже плетеш, у њих си се сплео, —
Сујетниче, ти би митру хтео.

Зато тражиш у софизма блесак;
Зато цркву намичеш на песак;
Зато стазе у натрашке путиш;
Зато бистри извор силом мутиш.
Ти би жезал и палицу, Раде,
Па ма од куд, само нек се даде.

Стани мало с твојом канонадом
(Ма да волеш играти се с брадом),
Да ти кажем шта си с ума смео,
(Ма да мислиш мудрост си појео)
Пастир прави влада се по души,
Цркву диже: ко на роду служи.

Наша црква — или ће без штапа,
Или ће је прогутати папа.
Олтарници ил ће пример дават',
Ил ће свето за клето продават',
Својој страсти зидзукати дворе,
На зло наше — ал на своје горе.

Завуц'те се у свој калеж худи,
Изврћите каноне по ћуди, —
Али црква није ваша само,
Ваша ј' толко, колко вам је дамо,
Та нас ради Христос је сагради;
Стуб јој вера, ма без калуђера.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Шетња по Новом Саду.

СХХХVІ.

Како сам недавно на блажене успомене „пик-нику“ у нашој позоришној згради мало прозебо, то ми доктори препоручише, да се лечим знојењем, јер — веде — сваки назеб ваља на зној истеривати. Стога ми нико замерити не може, што сам се одмах умотао, сео на кола и отишао на — гимназијску „Беседу“. Онда сам се усљед тог плог дочека од стране приређивача, усљед ватрених очију наших госпођица, усљед врелог чувства, изливеног у отпеваним песмама, и усљед врућег пива тако ознојио, да сам на назеб (и добровољни прилог) сасвим заборавио те тако брзо од моје ревме оздравио, као да сам се лечио по Пелагићевом „Стварном учитељу“.

„Беседа“ (не мислим „беседу“ архимандрита Самујила, што је о новом лету у Карловцима говорио) била је заиста красна, као што смо већ и навикнути од „Беседа“ наше дјачне гимназијске омладине. Наши ђаци беху врло добро расположени и после „Беседа“ полагаху матуритет из „валцера“ и „кадрила“ са најодличнијим успехом. А сваки ће ми допустити да се при овим предметима човек фактично већма зноји, него ли при тригонометрији и аналитичној математици. Они су играчице некако веселијим лицем тражили, него што иначе траже логаритме, а у кадрилу су вештије преводили своје играчице с једне стране колоне на другу, него што многи преводе Тацита и Херодота. Својим играчицама су живље и боље доказивали своје поштовање, него

што је ико кадар доказивати Питагорино правило и Архимедов закон. Чинило ми се шта више, да су многи лепшега уживања и допадања налазили на црној коси какве госпођице, него ли на косинусу алфа, који је у осталом многим такођер црн. Било их је, који су радо студирали и ботанику, посматрајући цвеве госпођицама на глави и већ где оне то помећу. Неки су се тужили госпођицама на своје кућевне задаће, а ове су им одговарале, да и оне за своје кућевне задаће баш много немаре. Незнам да ли је који пријатељ минералог је наишао на које петрифицирано (у камен претворено) срце које госпођице, али сам својим очима видео да су се ниже гимназисте врло радо скупљале око добродушне госпође Петермајерке, која је продавала срца од бомбоне и ушећерене бадеме и наранџе. Многи су овом приликом засведочили и своје географско знање, јер су кад музика засвира умели врло брзо и без компаса да нађу своју играчицу, знајући са свим тачно на ком се крају (оног силног) света налазе и под којим географским градом — стоје. Физиологiju су такођер добро проштудирали, јер су знали чиме се оно осећање, што га физиолози зову жеђ, најбоље засићује. И реторику су тако исто добро проучили, јер здравице млађаних говорника, намењене њиховим милим и драгим наставницима, беху заиста лепе и свакога су у срце дирале.

Но као што год су они све ове студије овог изузетног вечера, ових часова одмора од озбиљног рада, пригрлили, тако они — уверени смо — преко

ПОДЛИСТАК.

Један дан из ђачког живота.

(Хумореска.)

Духови су, православни и католички, заједно. Време красно: ни ветра ни кише ни жестоке припеке — најлепши пролетњи дан, као што га је могао бог створити.

Него и приличи тако великом свецу лепо, угодно време; јер да је каква непогода, не би се могао тако лепо прославити, на би Духови прошли као и да нису Духови.

Овако се све то спремило, да изиђе напоље у шеталиште. Ја какво је дивно шеталиште то — бечки пратер!

Око 3 сата по подне отпочеће музика, наравно не на једном месту, него у свакој респтаурацији скоро. Онда ће се ударити и славина у прву бечку пива и свет ће се све у већем броју скупљати.

Проводиће се то, како је ком воља. Читав Беч ће се веселити. Ко ће шетати пешице дивотном испливаном алејом, ко јахати на помамним коњицима, ко се возати у лепим лаким кочијама — као што то већ о лепом дану увек бива.

Једном речи, биће забаве пуно, као што се и по вароши већ види, како се по улицама све то ужурбало: једни траже кола, други јуре кући да се пре-

обуку и. т. д. Све се радује и једва чека да мало само захлади. . .

Све? Зар баш све?

Хајдемо у кавану „Хунгарију“ на Вајзгерберима. Хајдемо, ту је српски став, ту долази Србадија, универзитетлије бечке. Јели и ту спреме какве? Хоће ли се и овде веселити?

Куку леле, та данас је 28. мај. Словом рећи: двадесет осми! Како ли ће ту бити шићара, кад се то још од потопа није догодило, да је коме гађа до трајала преко 25-ог!

Ручак је прошао у велико. Свет, који ће пити каву тај долази већ.

Ево и Србадија се већем почиње скупљати. Ваљда ће се овде састати, да дочекају 3 сата, па да се скупа крену у пратер?

Први је дошао ча-Лаза, правник, Ено га седи за столом у прикрајку. Него ми није весео — а — то — нису добри знаци. Код овога је 28. учинио своје.

А, сервус, сервус — ево долази и друга братија.

— Здраво Мика.

— Здраво ча-Лазо!

— Сервус Којо!

Поздравиле се и поседаше једно уз друго, не говорећи даље ништа, као да се већ разумеју: да свакога једна иста рана типшти.

У то се поново отворише врата. Улазе опет више њих, који се такођер придруже истом столу.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

целе године школске озбиљно и својски прихватају своје учевне предмете како ваља, јер знају да од садање вредноће њихове зависи срећа и благостање не само њихово лично, него и целог народа, за који се они спремају да раде и да се и боре. —

Али као год што сунце има својих пега, тако је и ова сјајна забава имала и својих мрачних страна. Прва мрачна страна беху они мрачни ходници, који би се за 200 фтор. што се за дворану плаћа, могли заиста лепше осветлити. Друга је мрачна страна била, што се у женској гардероб и догодио таки неред и дар мар, да је за тражење хаљина при поласку, које беху по креветима и испод кревета и столова у највећем нeredу поразбацане, требало скоро више времена, него за целу „Беседу“ с игранком заједно. Нумере са хаљина беху пооткидане и хаљине лежаху раштркане као на „тангл марку“ и ко је желио до својих хаљина доћи, морао је сам чепкати по оном метежу, а госпођа гардероберка изволела је уз то још бити „гроба“, као да су госпођице криве, што она није боље васпитана. Трећа и највећа мрачна страна ове тако лепе забаве беше то, што је ноћ као у пркос тако брзо прошла као да смо се „фарбла“ играли. Други ћемо пут молити управу за мало дужу ноћ, а ако је могуће и за мало дужу дворану, јер овде смо изгледали као харинге у бурету код мога брата Мите. Но док и наша „Читаоница“ сазида онакву палату, као Сомборска, ваљда ћемо и ми имати већу салу (а добро би било имати и више сала, но

биће и тога, док будемо материјално дебели, јер сало долази од дебљине).

Аб.

У Ш Т И П Ц И.

* У Вршац долази ових дана наше народно позориште, а тамо се даје гледати и нека гђца Ката, која је 460 фуната тешка. Видићемо ко ће код вршачких Срба превагнути: позориште или гђца Ката од пет цената.

⊕ Дунав дакле опада и нема више опасности по Нови Сад. Бог је великодушан и милостив, те нас је спасао, макар да нисмо о богојављењу по старом православном обичају носили литију на Дунав.

Д Анђелићев божићни поздрав писан је полак с Јотом а полак без Јоте. Опажамо у њему чак и Тит у (ѐ), мал' не рекох Тис у. Иначе је г. Анђелић канда већ и до ижице (ѿ) дотерао. Да чудне вртографије!

* Инжињир београдски г. Љочић изјављује у званичним новинама, да он неодобрава, што му сестра гђца Др. Драга Љочићева полази за Рашу Милошевића, и одриче се ње с тога. А да ли се гђца Драга њега преклане одрекла, кад је он полазио за Чедом и Бонтувом?

□ Г. Пантасипуница кортешује по Кар-

Келнер је дочекивао и нудио редом госте: шта заповедате? Каву? црну, белу? . .

— Доцније, доцније... гласио је општи одговор — јер тако се келнер најлакше одбије. А „доцније“ се — новине прочитају и Шану обично „емпфелује“ и не узевши ништа, па се тако јефтино прође. Други пут ћемо опет узети, али на креду, па тако се извуче до првог.

Мир и тишина владала је међу друговима, док се Емил неокучава, да је прекине.

— Шта је, људи, има-ли који новаца? Та требало би мај изићи мало кудгод нпр у пратер. Могли бисмо коју ископати?

Још се није ни одговорило на то питање, а струне унутра Шаца и први му поздрав беше — ништа друго него отворено: Који је данас браћо? Има-ли ко новаца? Ја немам ни потуре, дајте, зар не ћемо изићи мало куд и други поштен свет иде?

Аја. Нико се неодзива! Та 28. је, проклети 28.

Неки су се смејали; неки климали главом, где се не налази ни једног доброг јунака, да се похвали; неки су уздисали — само је ча-Лаза ћутао, држећи чачкало у зуби и слушајући чудни диван своје дружине. Од један пут се подиже, тресну песницом о астал и завапи тужним гласом:

— Пхи на таки живот, пхи!... Па онда каже школуј се — школуј се, ђаво однео тако школовање, кад си увек гладан и жедан. И поносиш се незнам, што

живиш токорсе у великој вароши, у богатом Бечу. Куртала ти таког поноса, кад неможеш ваљда јести ове велике куће и шарене „аузлаг“!... Еј боже шиљао си већ свуда реформаторе, и овде и онде учињене су какве такве промене, уведене колике-толике олакшице, само код нас ђака нема нико да поправи ове ужасне прилике, да буду поље љђе, него тако па тако, пати се! док си жив!...

Нема ти већег мученика од ђака!

Тако је филозофирао ча-Лаза и још би можда и даље терао, да га не прекидосмо ми општим громовитим својим ха, ха, ха!.. јер нам се дало на смеј, шта му је уједаред наспело.

Та да, привати ча-Лаза опет; ето је давас неки тобоже велики благодан, требало би изићи кудгод. У пратеру банда... трка... свако ти се то весели, а ми седимо овде с покуњеним носовима. Немамо ни сви скупа колико вреди једна чаша пива, а није да идиш куд год. Куд је пристао човек с празним џепом? Не знам баш јесмо ли и ручали сваки — највише у народној кујни. Ето ја први нисам. Па још ми Жан нуди каву! Треба ми кава; не знам на чега да је пијем. О, не гледајте ме, што држим чачкалицу у зубима! Морао сам је узети, ма да немам зубе одашта очистити. Јер како сам гладан, изгледа ми, као да ми се у трбу провиди, па, рекох, да узмем бар данштохер, нек преварим свет, ко год би посумњао, да сам заиста ручао. Но ја знам како ми је!

ловчићком срезу за неког адвоката да буде посланик. Мора бити да је тај адвокат до сада брижао без сапуна, те сад хоће сапунције да му се умиле!

Аб.

Кљукани голубићи.

Било је то на једној вечерњој забави.

Једна млада госпа потужи се друштву да јој нешто позлило.

— А шта сте јели, госпођо, да нисте покварили стомак?

— Јела сам код куће голубића, одговори госпа.

Но међутим би њој све горе и горе и спопаде је права мука.

Изведу је брзо у ходник и један јој господичић прихвати главу.

Кад природа поче да избацује из стомака ону шкољивост, а оно лети све сам жути пасуљ те све одскаче од патоса.

— Аоха рећиће господичић та то су били пеки кљукани голубићи! Но међутим је госпи одмах лакше било и весело је вече провела, само се мало срдила на природу што ју је одала!

М. Ванцага.

Комотизира

Оде кући Ђак на божићне ферије, па нешто грозно глупаво рече.

— За Бога како можеш тако несмислено говорити? кара га отац.

— Ех, оче, ја не мислим кад су ферије; онда комотизирам у сваком погледу.

Касем.

Ребах.

Брат Јаша. Брат Ициг, молим на једну реч. Ициг. Да чујем!

Брат Јаша. Воло би да осигурам живот моје жене. Не би ли ми хтели казати, шта да радим у овој ствари?

Ициг. А зашто би хтели да осигурате своју жену?

Брат Јаша. Зашто ће скоро умрети на онда ћу добити много новаца.

Ициг. Па зар вама није доста тај ребах, ако се ње опростите?

Касем.

Кратка критика.

Глумач: (У вече се састане са критичаром у гостионици) „Ала се радујем, што немам посла на позорници!“

Критичар: И публика се врло радује.

Касем.

Опет прекидосмо ча-Лазу општим смејањем, ма да ни сваком трећем није било до смејања, будући да је мало који сретније прошао с ручком од ча-Лазе.

Истина, оно би требало да се може ручати и на кредит, али ако и има дабогме таквих људи, који верују — оно би прво требало да заиђе какав спаситељ, па да поплаћа старо, којег има на све стране. А ђак се из свог дефицита сам никад не може искобелати — јер од куд да залиши за стари дуг, кад је сваки месец дужи од ма какве плате; па и сам фебруар!

Опет би ваљда ча-Лазе „узео реч,“ да се пажња није на другу страну обратити морала.

— Он је, он је! Ево га!

Ко? Он, он, општи спас ако усхте то бити.

Улази филозоф Константин. Ни пет ни шест него опет стара песма:

— Имаш-ли новаца? Хеј, имаш-ли новаца, дај овамо! Константине, не шали се!

Ето то се заорило из свију грлаца јуначких — то је био поздрав.

У тренутку се скупи братија око новодошлог колеге, окупи га, да га изеде. Залуд се он брани:

— Гле, гле који сте, маните ме бежите!.. Каквих новаца?.. Откуда ми?..

— Шта од куда ми?.. Као да ми нисмо били код табле и видели да ти је вратар универзитетски исписао име на таблу, да имаш на пошти новаца! Па као да ниси видео и дигао? — дај овамо мани се комендије!

— Е мајстори једни, а баш сам сад мислио да нико није видео, јер сам одма отишао и дигао. Него... не, не... Не могу вам ипак дати; морам исплатити „цалкелнера,“ што му још за прошли месец за јело дугујем.

— Какав Фердинанд, какав „цалкелнер?“ Гракну братија у глас.

У тренутку је било, кад се Константинов буђелар створио у туђим рукама; братија га отела и дели. — Теби 2, мени 2, теби 1, теби 3 и тд. Константин нова имовина подели се међу браћом — с њим заједно. Јер тако то бива. Један помаже све, сви помажу једног. Данас ти дајеш, сутра ти отимаш — и тако редом. Право комунистически — „види се, да су Срби, „особито“ омладина потпуно дозрели да прихвате лепу идеју комунизма. Отуд и јесте овај чудни однос, да нити има кога, да му ко није дужан, нити кога, да није коме дужан.

Разведри се небо разбише се суморне облачине над главом бедне раје, која је без тог јединог случаја могла можда жеђовати о благ дану духовском!

— Хајдемо у пратер!.. Хајд ко ће у пратер на пиво? Зове брат Милош а прихваћа Стеван.

За час се удесише — та Срби су у опште и навек сложае народ.

— Хајдемо, хајдемо;.. Гле, ко ће седити ту, да се дави у диму кафанском. Хајд!..

„Хајдемо, браћо храбрена!..

Дан...

(Свршиће се.)

Ћира. Шта ће бити кад протосинђел Емилијан изда све три своје посланице?

Спира. Онда ће бити једна славица и по.

Ћира. Славице ће бити, али соли канда неће.

Спира. Бар атичке не.

Ћира. Јели тителски начелник Николић задовољан са својим јубилеумом?

Спира. Како не би био задовољан, кад је и сам „рачки бог“ био на балу.

Ћира. Принц Жером је хтео врло много плаката да налепи по Ђошковима.

Спира. Па је ли налепио?

Ћира. Н а л е п и о ј е.

Стање здравља није баш најповољније.

Дунав је опао. А неки долови опет имају водену болест.

Балције пате од неспавања.

Маџарски бркови нешто се усукали.

Француска република имала је мало црвена ветра.

Који су били у Београду, веле да рђаво изгледа.

Горња Крајина је, осим многих других болести, још и од горице болна.

На снегу се опајају сви знаци падавице.

Код наших полутана спрема се наступ.

Неки опет имају грижу (савести). — Али то је добар знак.

Динамитски патрони и неке цигаре пате од фрасова.

Бонту пати од затвора, — а у процесу не-

говог слатког пријатеља, Аце Протова, онажа се са свим противна болест.

Чокоти стрепе од филоксере а филоксере опет имају гроз (д) ницу.

Јевропски мир пати од неког чудног свраба, — а дипломате имају дрктање.

На мајстор Јефту лицидера, баш у по пикника и у сред здравице наишао неки недољиви кашаљ. (Но Немци и Маџари, који су се у томе друштву десили, веле, да то кашљање њима ништа није сметало).

Како се времена мењају.

Кад сам ја био дете, онда су ону шумицу у Н. Саду преко од градића и сами Немци звали „Фрбак“, — а сад је Срби, па још и у новинама називају „Елбервалд“-ом.

Свеци краду крушке.

Кад је покојни поп Баба из Срема био у Карловцима у богословији, десило се једанпут, да је са своја два друга ишао у виноград некога Карловчанина, да краде крушке. За оваком посао најзгоднија је ноћ, те тако и наши богослови употребише то згодно доба и одоше у виноград. Но како је мрак био, то да би попевши се на дрво, боље видели, те брже могли свој посао радити, потраже они и нађу у колеби неки крњ лончић, наложе ватру и напуне лончић жеравице, ватру погасе па се са лончићем попну на крушку.

Но Карловчанин, чији је виноград био, случајно баш те ноћи дође у виноград да види да му ко случајно не краде воће, па осети да има неког на крушци. Баба и његови другови ћутаху као заливени.

А мој ти се Карловчанин продере на њих:

— Доле с крушке, јер ћу вас сад камењем!

Но богослови ћутаху још једнако.

Али кад виде Баба, да се газда од винограда сагнуо, па купи камење, а он ће тек громогласно повикати:

— Свети Илија удри овог безбожника твојим огњем живим!

А братац, који је држао лончић са жеравицом изврне лонац, те жеравица поче падати доле с крушке, а мој ти Карловчанин помисли, да је на крушци заиста свети Илија и други свеци, можда главом св. Пантелија и други, те ти забодје новат, па беж' молећи се у себи богу да му опрости греха, што је на свеце хтео да дигне своју грешну руку.

Некад било сад се приповеда.

М. Ванцага.

Да не озебе пећ.

У некој варошици квартираше неколико солдата код једног познатог ципије.

Наравно овај господар је увео кукавне солдате у тако ладну собу, да им се и памет смрзла од страшне зиме.

Солдати су чекали, да им угреју фуруну, ал не дочекаше,

Кад им је додијало чекање, рекне један солдат другоме ал наравно да и домаћин чује:

— Бога ти Јоцо смилуј се на ту фуруну метни на њу твој огртач, да се не смрзне несретница!

Касем.

На свако питање може се одговорити.

У једном друштву поведе се реч о томе, да ли се може одговорити на свако питање. Неки доказиваху, да то не може бити, јер једна луда може ставити тако питање, на које ни сто мудраца не могу одговора дати.

— Чуо сам ја то већ стотину пута, — прихвати неки домишљан, који се ту десио, — али ја вама ипак кажем, да ћу ја вама на свако питање одговорити, па било оно лудо или паметно, — то је мени шецко једно.

— Но, то би баш волели видити!

— Е па добро а ви пробајте.

И дружина редом поче да ставља разна и то врло чудновата питања, на која је тај домишљанац таки одговорио, — и то, да видите, не баш сасвим сакато. Ево вам примера ради три така питања и три домишљанова одговора.

I.

А. Како је то, да се Чивути и ногама и рукама опире само да не буду војници, — а кад се какав „кшефт“ појави, ту су ти они први?

Домишљан. То је са свим природно. Јер они не воле профунте, већ проценте.

II.

В. Стидели се Мадари, кад се сете, да су нам негда обећавали једнакост?

Домишљан. Боже сачувај! Они овако веле: Ми смо овде домаћини, а ви сте наши костоши. Ми, сећајући се обећања нашег, дајемо вам такав к о с т, на који се ви морате ј е д и т и. Па зар то није ј е д н а к о с т? — ха?

III.

В. Зашто Цигани (:ма да имају свога војводу:) ипак немају свога патријарха?

Домишљан. За то, јербо су Цигани сви црни; па им нико не може патријарха наименовати, — јер се не разазнаје, који је од њих најцрњи.

У томе друштву, десио сам се и ја — „Стармали.“ Кад дође ред на мене и ја запитах Домишљана „Море, Домишљане, били се ти најмио у нас, па да делиш одговорност са уредништвом нашим и да одговориш на питања, која би нам дошла из публике?“

И на то је, уљов, знао одговора дати, — одговори: Би, а зашто не би!“ —

И тако се сада умножио персонал нашег друштва, и ми од сада отварамо сталну рубрику „одговора“

„Одговори нашег Домишљана.“

Сваки претплатник наш има права у разним сумњивим и чворновитим питањима обраћати се са кратко формулисаним питањем на нас, а наш ће Домишљан потрудити се, да чворове раздрешује. У сваком броју одговориће на неколико питања. Питања могу бити врло мудра, али баш ако се ко усили да и какво лудо питање истеше, наш Домишљан ни од тога побећи неће. Граница нема других, осим граница пристојности и добре намере у наших питања.

Замишљена приповетка.

„Мрзите се, свађајте се,
Процесе терајте, —
Без поуке вере своје
Децу остављајте.
Тужујте се, — час општину,
А час председника,
Општинаре сваког редом, —
Та процес је дика.
Учитеља пред суд вуцте,
А школа нек зева,
С комшијама гложите се
И с десна и с лева,
Тако б' пона придикао
У нашему селу,
То јест, кад би придикао
По своме начелу.
То би била придикица
Нашег пона Паје. —
Ал на срећу он нам никад
Придики не даје.

у Б—ци.

2 x 2=4.

Промена презимена.

У Падерборну живи један чиновник који је имао врло мачије презиме. Звао се „Мијау.“ Није му се допадало. Замолио је и добио је дозволу да може презиме своје променути и од сада се звати и писати: „Муау.“

Ми се не би осврнули на овај велележан догађај, јер се дешава и код нас да људи мењају своја презимена (обично оставе своје лено старинско презиме, па узму ма чије само ако мађарско уво не гребе:) — али наш колега „Bács-Bodrogher Presse“ добро се сетио, па примети овако: „Али би то шпас био, кад би мачке у Падерборну сад на једаред окренуле другу ноту, — па у место мијао од сада да вичу: Муау!“ (А то би се могло врло лако догодити, јер мачке у Немачкој, а баш и у целом свету, имају то право, да не морају ни дозволе искати, кад би хтеле да учине какву промену у оквиру своје аутономије.)

Песма о пићу.

Ко год само пити мари повода ће лако наћи ;
Та пије се на свечари, — а пије се и на даћи.

Један пије да не заспи, други вином санак хита ;
Петар пије порад жеђи, Паво — ради апетита.

Пије с' после масних јела, — ал и онда кад се пости.
Један пије што је снажан, други пије због слабости.

Старци пију јер су стари, а младићи јер су млади.
Зими с' пије: да се грије; лети: да се порасхлади.

Један пије јер је богат, други пије јер је дужан ;
Један пије јер је весо, други пије јер је тужан.

Неки пију да се бију; неки јер се братит' хоће.
Једни пију рад' дружине, други пију због самоће.

Било јутро, подне, вече, — вино вели: сад је доба ;
Један пије јер га знаде, други пије да га проба.

Исто с' пије кад се пође, ка' што с' пије кад се уђе !
Газда пије: његово је; а гост пије јер је туђе.

У крчму се лако ступи; за пиће је увек згода, —
Шваба пије кад што купи, а Рацка кад што прода.

Пију мудри, пију луде; и средњаци с' вина лате ;
Један пије јер му нуде; други пије, јер му крате.

Мирски људи оци свети, свако нађе што да слави ;
Један пије кад се сети, други кад се заборави.

На послове друге врсте једва с креће наша нога, —
Ал за пиће увек биће и титула и разлога.
(По Fl. Bl.)

Женска рукотворина.

Јоци Бељцу било врло изгребано лице, кад се
састао са једним својим пријатељем.

— А шта си ти радио Јоцо? Шта ти је то
на лицу?

— Е брате одговори Јоца Бељац са огорченим
хумором — то је женска рукотворина!

Правда.

— Господине бирове! Донео сам вам лонац ма-
сти, намажите тачкове мога процеса.

— Добро синко. Штогод узмогу све ћу учинити.
*

Једва затвори врата тужилац, долази, оптужен.

— Господине! Донео сам једно свинче, помо-
зите ми.

— Добро синко. Радо ћу ти помоћи, ако се може!
*

Прође једна дугачка година, и онај добије
процес, што је свинче донео.

— Господине! ослови судију тужилац. — А
мој лонац масти?

— Жао ми је синко, врло жао, а шта ћу кад
га је свинче оборило.

Од куд га он познаје!

Оде циганин код спахије да му честита ново
љето, а у исти мах дођу гости спахији, а цига се
завуче у буцак.

— А од куд ти мене познајеш циге? запита
спахија.

— Тек одавде из буцака.

Који су слабији?

Два трговца се разговараху у кафани о свињама.
Рећи ће један: видео сам у Србији тако слабе
свиње, да су тек онда имали сенку, ако су двоје ста-
ли једно уз друго.

— То није ништа — упаде му у реч други
— ал ја сам видео у Влашкој тако слабе, да су се
крз пукотине од дасака извлачили, и моро сам им
помбове на реп везати, да их не однесе ветар.

Филозофија у пијанству.

Неки пијаница батрга по сокаку, па овако раз-
мишљао:

— Богаташи, — јест богаташи! Шта могу они?
Ни они се не могу већма опити, него ми!

Лајтнант.

Весело друшво седело заједно.

Деда хтеде показати како му је паметно и отво-
рено унуче те је запита:

— Реци ми само Данице кога волеш овде највећма?
Даница погледи сваког, па види најпосле неког
лепог лајтнанта на канабету.

— Господина лајтнанта! викне она.

— Њега! А за што?

— Јер њега и мама најволије.

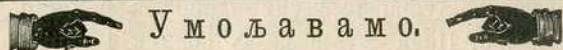
Умирење.

Јоца: Душане, ал си ти грозан магарац!

Душан: А ти си Јоцо још већи.

Отац: (дође случајно у собу и не знајући о
чему се деца препиру, хоће да их умири). Али децо
немојте се свађати, та имате обоје право!

покупио: Касем.

Умољавамо наше претплатнике, да се што боље
пожуре са пресудом, која хумореска да добије награду.

До сада смо врло мало гласова примили, а да
би то могло важити као израз опште пресуде.

УРЕДНИШТВО „СТАРМАЛОГ.“

Нове књиге

послате уредништву на приказ.

Дела Ђуре Јакшића. Књига III. Приповетке. У Београду у краљ. Српској држ. штампарији 1882. Цена дин. и по (чист приход иде на потпомагање породице покојникове)

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме првом броју за 1883. ове ч л а н к е:
1. Нове чизме I. (песма са сликом) 2. Само кад се покајао (приповетка) од Зорана 3. Милошу (песма) од деда Матије 4. Нове чизме II. (песма са сликом) 5. О старим Словенима од Радојице 6. Зоотропски колут 7. Шта ластва о себи приповеда (приповетка) 8. Припитомљени лавови (са сликом) 9. Цуцу, цуцу (песма са сликом) 10. Смејмо се оном, што је за смејање од Св. 11. Даштава.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien, IX. Porcellangasse N 56. — „Невен“, чика Јовин лист, излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шиље се на адресу: **Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.**

Ћ О С А.

Лист за шалу и збиљу.

Сувремени сликар нашег јавног живота.

(Година III)

Излази у Београду четир пута месечно. Власник и одг. уредн. Влад. Милојевић.

Цена: За Србију годишња 12 дин. (6. — 3.).
За Иностранство годишње 7 фор. на по год.
3 фор. 50. нов.

Доноси у сваком броју више илустрација.

СЛОВИНАЦ.

илустр. лист за књижевност, умјетност и обртност.

Ступајући у VI. год, позива и на даље на предлагу. Излази у Дубровнику (ћирилицом и латиницом:) трипут мјесечно. Цена му је за Дубровник 4 фор, за остали крајеве царевине 5. фор. преко границе (свугда по Еуропу 15. франака а још даље 20 франака годишње.

Задатак је „Словинцу“ још и тај: да на књиж. поље здружи и помири два племена, Хрвате и Србе.“ (камо среће да му то за руком пође!)

ИЗШЛА ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ

ЧИТАНКА

ЗА

ТРЕЋИ РАЗРЕД СРПСКЕ НАРОДНЕ ШКОЛЕ

ОДОБРЕНА

ОД СРПСКО-НАРОДНОГ ЦРКВЕНО ШКОЛСКОГ САВЕТА

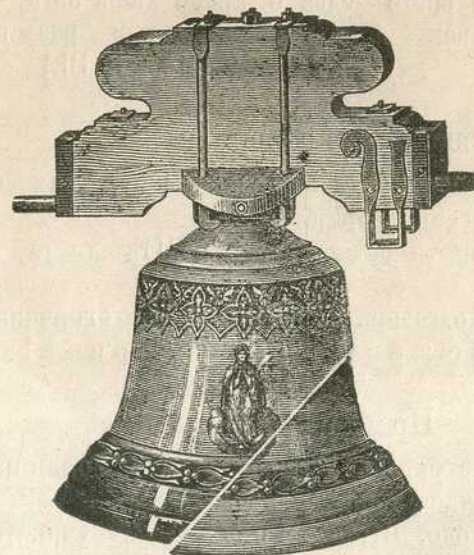
Цена 28 новч.

Обраћајући пажњу г. г. школских старатеља и учитеља на ову нову књигу, препоручујемо уједно и остале школске књиге нашега ранијега издања, као:				
Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16	н.		
Упутство уз буквар за основне школе	10	„		
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16	„		
Читанка за други разред српске осн. школе	24	„		
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8	„		
„	4.-ог	„	„	8
„	5.-ог	„	„	10
„	6.-ог	„	„	8
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80	„		
Велика катавасија	1.—	„		
Мала катавасија	20	„		
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1.—	„		
Одабране народне песме за учење на изуст у срп. основним школама, друго издање	10	„		
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10	„		
Наставни план за срп. нар. учитеље	20	„		
Нове метарске мере	10	„		

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накнадној штампарији од које ће добити највећи књижарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама. **Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.**

ОГЛАСИ.

З В О Н А.

по најновијој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама хармонијски удешена а од најфинијег метала са најчистијом изработом.

1—6

Звоноливница ЂОРЂА БОТЕ СИНОВА у Вршцу.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS